

**Ομιλία Γενικού Γραμματέα Γλαύκου Χατζηπέτρου
κατά την εναρκτήρια Σύνοδο του 56ου Συνεδρίου
στο Ξενοδοχείο Χίλτον Παρκ στη Λευκωσία – Τετάρτη 3 Απριλίου, 2019**

Εξοχότατε κ. Πρόεδρε της Κυπριακής Δημοκρατίας,

Με τη σειρά μου σας καλωσορίζω και σας ευχαριστώ που ανταποκριθήκατε στην πρόσκλησή μας

Η παρουσία σας προσδίδει ιδιαίτερη τιμή στην Οργάνωσή μας και συνιστά έμπρακτη απόδειξη του γνήσιου ενδιαφέροντός σας για τα θέματα των δημοσίων υπαλλήλων και της Δημόσιας Υπηρεσίας.

Η τιμή αυτή αντανakλάται στο σύνολο των δημοσίων υπαλλήλων και διερμηνεύοντας τα αισθήματά τους, σας εκφράζω τις ευχαριστίες όλων μας για την ηθική ενίσχυση που υποδηλώνει και παρέχει η εδώ σημερινή σας παρουσία, με το συμβολισμό και το κύρος της θεσμικής σας ιδιότητας, ως κορυφαίου πολιτειακού παράγοντα, αλλά και ως συνεπακόλουθο της όλης προσωπικότητάς σας.

Ως έκφραση εκτίμησης προς την Οργάνωσή μας ερμηνεύεται επίσης η παρουσία του Προέδρου της Βουλής των Αντιπροσώπων και των άλλων πολιτειακών αξιωματούχων.

Κύριε Πρόεδρε,
Εκλεκτοί Προσκεκλημένοι,
Συναδέλφισσες, Συνάδελφοι,

Το Συνέδριο στη σημερινή του συνεδρία καλείται να αξιολογήσει το έργο που έχει επιτελεστεί στη τριετία που πέρασε και μέσα από μια αντικειμενική παρουσίαση της κατάστασης, των προβλημάτων και της δράσης του να καθορίσει τους στόχους για την επόμενη τριετία.

Με λίγα λόγια το Συνέδριο μας θα ασχοληθεί με όλα τα βασικά προβλήματα του δημοσιοϋπαλληλικού κόσμου και της δημόσιας υπηρεσίας, περιλαμβανομένων και γενικότερων προβλημάτων που απασχολούν το σύνολο των εργαζομένων. Κυρίως, όμως, θα ασχοληθεί με τις πρόσφατες αποφάσεις του Διοικητικού Δικαστηρίου, την Αυτονόμηση των Κρατικών Νοσηλευτηρίων, το Γενικό Σχέδιο Υγείας και συναφή θέματα του τομέα της υγείας και τα θέματα των Εργοδοτούμενων Αορίστου και Ορισμένου Χρόνου

Αναντίλεκτα το πρώτο και κυριότερο θέμα της ημέρας είναι οι πρόσφατες αποφάσεις του Διοικητικού Δικαστηρίου που δικαιώνουν, έστω και καθυστερημένα, τους εργαζόμενους στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Πρόκειται για 5 ακυρωτικές αποφάσεις σε υποθέσεις που έχουν καταχωριστεί το 2011, 2012 και 2013. Η πρώτη ακυρωτική απόφαση εκδόθηκε στις 27.11.2018 και αφορά στον περιορισμό του αποκρυσταλλωμένου δικαιώματος στη σύνταξη. Η δεύτερη εκδόθηκε στις 18.02.2019 και αφορά στη μείωση του εφάπαξ. Οι

τρεις τελευταίες εκδόθηκαν στις 29.03.2019. Η πρώτη εξ αυτών αφορά τη συνεισφορά ποσοστού ίσου με 3% επί του μισθού του υπαλλήλου για τη διασφάλιση της βιωσιμότητας του Κυβερνητικού Σχεδίου Συντάξεων. Η δεύτερη αφορά στη μείωση των μισθών των εργαζομένων στον Ευρύτερο Δημόσιο Τομέα και η τρίτη στην παγοποίηση των προσαυξήσεων και του τιμαριθμικού επιδόματος.

Κύριε Πρόεδρε,
Εκλεκτοί Προσκεκλημένοι,

Πολύ σύντομα θα αναφερθώ στα γεγονότα που προηγήθηκαν των προσφυγών.

Από την αρχή της κρίσης με σειρά άρθρων μας που δημοσιεύθηκαν μεταξύ 2009 και 2011, επισημαίναμε ότι το αδύνατο σημείο της κυπριακής οικονομίας ήταν ο τραπεζικός τομέας και ειδικότερα η έκθεση του στην ελληνική οικονομία, τόσο λόγω της αγοράς ομολόγων του ελληνικού δημοσίου, όσο και για τα δάνεια που οι Τράπεζες μας χορήγησαν σε ελληνικές επιχειρήσεις και νοικοκυριά. Παράλληλα καλούσαμε την τότε Κυβέρνηση χωρίς περαιτέρω χρονοτριβή να εγκύψει σοβαρά και υπεύθυνα στα σοβαρά προβλήματα του τραπεζικού τομέα και να αναζητήσει άμεσα τις κατάλληλες θέσεις.

Αντίθετα πολιτικοί παράγοντες, οικονομολόγοι και τραπεζικοί αξιωματούχοι διαβεβαίωναν τους πάντες ότι οι κυπριακές τράπεζες δεν είχαν πρόβλημα και/ή σε περίπτωση που θα υπάρξει το όποιο πρόβλημα οι τράπεζες θα το αντιμετωπίσουν από μόνες τους.

Δυστυχώς δεν καταφέραμε να πείσουμε ούτε την κυβέρνηση, αλλ' ούτε και την κοινή γνώμη ότι δεν ευθύνεται το δημόσιο για την κρίση και πως τα οικονομικά προβλήματα της Κύπρου δεν είχαν οποιαδήποτε σχέση με την Ελλάδα. Ομολογουμένως ήταν τότε πιο πειστικοί οι υποστηρικτές των τραπεζών, αφού διέθεταν υπεροπλία.

Αναμφίβολα η συγκάλυψη, η απραξία και ο αποπροσανατολισμός επέτειναν την κρίση και οδήγησαν στο να υποθηκευτεί το μέλλον της πατρίδας μας. Την συγκάλυψη την ανέλαβαν με το αζημίωτο τα ΜΜΕ. Για την απραξία η ευθύνη βαρύνει την προηγούμενη κυβέρνηση, ενώ για τον αποπροσανατολισμό και στοχοποίηση του δημοσίου υπήρξε μια ευρύτερη συνεργασία.

Παρά τις έντονες αντιδράσεις μας, αλλά και τις προειδοποιήσεις για τους κινδύνους που διέτρεχε η χώρα, εξαιτίας του υπερβολικά διογκωμένου τραπεζικού τομέα και των επισφαλών επενδύσεων, αντί μέτρων για διόρθωση των κακώς εχόντων στις τράπεζες, με σειρά νομοθετημάτων που ψηφίστηκαν το 2011, 2012 και 2013 μειώθηκαν οι μισθοί και τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα των εργαζομένων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Και όπως ήταν αναμενόμενο ακολούθησαν μεγαλύτερες μειώσεις μισθών στον ιδιωτικό τομέα.

Αμέσως μετά την ψήφιση των μέτρων άρχισαν και οι θριαμβολογίες για το ευοίωνο μέλλον της κυπριακής οικονομίας. Θριαμβολογίες που τερματίστηκαν άδοξα μετά τη διπλή υποβάθμιση της Κύπρου από τον διεθνή οίκο Standard & Poor's. Και τούτο για τον απλούστατο λόγο ότι το πρόβλημα της Κύπρου δεν ήταν ούτε οι μισθοί του δημοσίου, ούτε οι συντάξεις, αλλ' ούτε και οι κοινωνικές παροχές.

Κατά τη συζήτηση των μέτρων που είχαν προωθηθεί μονομερώς ενημερώθηκε τόσο η Κυβέρνηση όσο και τα πολιτικά κόμματα ότι σύμφωνα με γνώματευση του κ. Αλέκου Μαρκίδη, «δεν μπορεί να επιβληθεί διά νόμου περιορισμός περιουσιακών δικαιωμάτων για λόγους δημοσίου συμφέροντος, καθότι ένας τέτοιος νόμος θα είναι αντισυνταγματικός ως προσκρούων στο Άρθρο 23.3 του Συντάγματος».

Την ίδια θέση διατύπωσε και ο τότε Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας κ. Πέτρος Κληρίδης σε συνεδρία της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Οικονομικών και Προϋπολογισμού. Ειδικότερα ο κ. Κληρίδης ανέφερε τα ακόλουθα:

«Το δικαίωμα σύνταξης είναι περιουσιακό δικαίωμα και οποιαδήποτε επέμβαση σε αυτό είναι αντισυνταγματική. Σύμφωνα με νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, δικαιώματα που προκύπτουν από νόμο και επακόλουθα αποτελούν το αντικείμενο συμβατικών δεσμεύσεων δεν μπορεί να παραμεριστούν μονομερώς με την κατάργηση ή τον περιορισμό των σχετικών διατάξεων του νόμου που αποτελούν πηγή του δικαιώματος. Εφόσον τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα των υπαλλήλων έχουν καθορισθεί με συγκεκριμένο νόμο και παρέχονται με βάση την αμοιβή κατά το χρόνο της αφυπηρέτησης, οποιαδήποτε επέμβαση στο περιουσιακό αυτό δικαίωμα είναι αντίθετη με το Σύνταγμα».

Αγνοήθηκαν οι γνωματεύσεις αυτές. Και οι πρόσφατες δικαστικές αποφάσεις δικαιώνουν πλήρως τις θέσεις τους. Κατά συνέπεια οι ακυρωτικές αποφάσεις έπρεπε να ήταν αναμενόμενες.

Επιτρέψτε μου να διευκρινίσω, Κύριε Πρόεδρε, ότι ποτέ δεν αμφισβητήσαμε το γεγονός ότι υφίστατο πράγματι επιτακτικό δημόσιο συμφέρον που δικαιολογούσε τη λήψη μέτρων για την αντιμετώπιση της κρίσης. Η μόνη απαίτηση μας ήταν να τηρηθούν οι συνταγματικές επιταγές για ίση μεταχείριση και για συνεισφορά στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνατότητες και δυνάμεις του καθενός. Μάλιστα παραπέμπαμε στα νομοθετήματα που ψηφίστηκαν το 1974 για την αντιμετώπιση των συνεπειών της τούρκικης εισβολής.

Υπενθυμίζω ότι τότε με δύο νομοθετήματα επιβλήθηκε προσωρινή κλιμακωτή μείωση της αμοιβής για αξίωμα ή μισθωτές υπηρεσίες και το ποσό της υπό αναφορά μείωσης κατατίθετο στο Ταμείο Ανακουφίσεως Εκτοπισθέντων και Παθόντων. Με τα ίδια νομοθετήματα προστατεύτηκαν οι

θέσεις εργασίας και οι μισθοί. Με τρίτο νομοθέτημα και για τον ίδιο σκοπό καθιερώθηκε κλιμακωτή εισφορά επί εισοδήματος από οποιανδήποτε πηγή εκτός της αμοιβής για αξίωμα ή μισθωτή υπηρεσία.

Μετά την ψήφιση των υπό αναφορά νομοθετημάτων, με τα οποία ανατράπηκαν μονομερώς ουσιαστικοί όροι απασχόλησης των εργοδοτούμενων και συνταξιούχων στην κρατική υπηρεσία και τον ευρύτερο δημόσιο τομέα, από μέρους μας υπήρξε αντίδραση, αποκλειστικά και μόνο, για τη συνταγματική εκτροπή, αλλά και για την παραβίαση των συμφωνηθέντων. Συνειδητά, με υπευθυνότητα και με έγνοια για το μέλλον του τόπου αποφύγαμε τις όποιες κινητοποιήσεις και δυναμικές αντιδράσεις και περιοριστήκαμε στην καταχώρηση προσφυγών ενώπιον του Ανωτάτου Δικαστηρίου, δηλώνοντας εξ υπαρχής ότι θα σεβαστούμε την όποια ετυμηγορία του δικαστηρίου.

Τελικά έστω και καθυστερημένα οι θέσεις μας δικαιώθηκαν. Όμως δυστυχώς, και το τονίζω αυτό, διαβάζουμε και ακούμε δημόσιες και απαξιωτικές τοποθετήσεις, όπως «ότι θα στηθούν μπλόκα για εξουδετέρωση της απόφασης του δικαστηρίου», «θα τροποποιηθεί το περιβόητο άρθρο 23 του Συντάγματος» και άλλα πολλά που δεν αρμόζει να λέγονται αλλά ούτε και να ακούονται σε μια ευρωπαϊκή χώρα.

Κρίνονται και επικρίνονται οι δικαστές που είχαν το θάρρος επιτελώντας το καθήκον τους να εκδώσουν τις υπό αναφορά ακυρωτικές αποφάσεις. Άξιον αναφοράς είναι επίσης και το γεγονός ότι οι επικρίσεις άρχισαν προτού δημοσιοποιηθούν οι ακυρωτικές αποφάσεις, επειδή απλά και μόνο οι επικριτές διαφωνούσαν με την έκβαση τους.

Επιπρόσθετα θεωρώ πως θα ήταν παράλειψη από μέρους μου να μη σχολιάσω και τις συνεχείς παραπλανητικές αναφορές από πρόσωπα εξουσίας, ΜΜΕ και από άλλους όσον αφορά στις επιπτώσεις στην οικονομία του τόπου σε περίπτωση επιτυχίας των προσφυγών. Κάποιοι μιλούσαν για «βόμβα 5 δις», άλλοι έλεγαν ότι θα ξαναμπούμε σε μνημόνιο και άλλοι ενέσπερναν τον τρόπο λέγοντας «αλίμονο αν κερδίσει τις προσφυγές η ΠΑΣΥΔΥ».

Στην υπόθεση Αλέξανδρος Φυλακτού ν. Δημοκρατίας (2013) 3 Α.Α.Δ. 565, ημερ. 14.06.2013, εξετάστηκε η νομιμότητα των προνοιών τεσσάρων νόμων που περιόριζαν την αντιμισθία των Δικαστών.

Η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου ακυρώνοντας τις επίδικες πράξεις αποφάσισε, μεταξύ άλλων, τα ακόλουθα:

α) Ήταν η θέση του Γενικού Εισαγγελέα ότι και οι δύο επίδικοι νόμοι ήταν φορολογικοί. Η άποψη αυτή δεν μας βρίσκει σύμφωνους. Ούτε μπορεί να λεχθεί ότι είναι γενικής εφαρμογής, αφού η νομοθεσία περιορίζεται στους δημόσιους και κρατικούς υπαλλήλους.

β) Ο έντιμος Γενικός Εισαγγελέας ήγειρε για πρώτη φορά κατά την προφορική του αγόρευση, θέμα εφαρμογής του Δικαίου της Ανάγκης. Εισηγήθηκε ότι, εάν κριθούν οι επίδικοι νόμοι αντισυνταγματικοί, τότε θα πρέπει να διασωθούν με βάση το Δίκαιο της Ανάγκης, εν όψει της δραματικής οικονομικής κατάστασης που διέρχεται ο τόπος. Παρατηρείται, επί του προκειμένου, πως η νομοθετική εξουσία, ψηφίζοντας τους επίδικους νόμους, δεν επικαλέστηκε τέτοια ανάγκη για να δικαιολογήσει την ψήφισή τους.

γ) Εξ άλλου, για να γίνει επίκληση του Δικαίου της Ανάγκης, με βάση καλώς νομολογημένες αρχές, πρέπει πράγματι να υπάρχει αδήριτη ανάγκη για διασφάλιση της συνέχισης της αποτελεσματικής λειτουργίας του κράτους.

Καταληκτικά η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου τόνισε τα ακόλουθα: «ίσως η σημερινή απόφαση να προκαλέσει τη δυσαρέσκεια του κοινού και του κράτους, αλλά «ως Δικαστές, μπορούμε να κάνουμε και θα κάνουμε μόνο ένα πράγμα, αγνοώντας οτιδήποτε άλλο, και αυτό είναι να εφαρμόσουμε το νόμο, οποιεσδήποτε και αν είναι οι συνέπειες»

Δεν υπήρξαν αντιδράσεις για την απόφαση αυτή. Και εμείς δεν λέμε ότι έπρεπε να υπάρξουν.

Ακολούθησε η απόφαση της Πλήρους Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση Μαρία Κουτσελίνη-Ιωαννίδου κ.α. ν. Δημοκρατίας Υποθέσεις αρ. 740/11 κ.ά., ημερ. 07.10.2014), στην οποία αποφασίστηκε ότι η σύνταξη αποτελεί περιουσιακό δικαίωμα το οποίο χρήζει σεβασμού και προστασίας σύμφωνα με το άρθρο 23 του Συντάγματος, το δε δικαίωμα συνταξιοδότησης και οι όροι του αποτελούν ιδιοκτησία των δημοσίων υπαλλήλων. Στην υπόθεση αυτή κρίθηκε ότι παραβιάστηκε και το Άρθρο 28 του Συντάγματος. Ούτε για την απόφαση αυτή υπήρξαν αντιδράσεις.

Στην απόφαση Κουτσελίνη-Ιωαννίδου κ.α. βασίστηκε και η υπόθεση Αυξέντη Αυξεντίου, Χριστόδουλου Χριστοδούλου, Κωνσταντίας Ακκελίδου, Κώστα Παπακώστα, Ηλιάνας και Πέτρου, την οποία εξέδωσε η Ολομέλεια του Διοικητικού Δικαστηρίου στις 15.11.2016. Πρόκειται για τις υποθέσεις των πολυσυνταξιούχων.

Στην υπόθεση αυτή δεν κρίθηκε αναγκαίο να καταχωρηθεί έφεση. Είναι προφανές ότι υπάρχουν και εδώ διακρίσεις.

Στην απόφαση Κουτσελίνη στηρίχτηκαν και οι 5 ακυρωτικές αποφάσεις που αφορούν τη δημοσιοϋπαλληλική τάξη. Στην υπόθεση Αυγουστή κ.ά. που αφορά στον περιορισμό του αποκρυσταλλωμένου δικαιώματος στη σύνταξη καταχωρίστηκε έφεση και παράλληλα ζητήθηκε η έκδοση διατάγματος αναστολής. Η απόφαση αυτή αφορά 115 Προσφυγές. Με

δεδομένο ότι η ακυρωτική απόφαση δημιουργεί απόλυτο δεδικασμένο και ισχύει έναντι πάντων (*erga omnes*), εξ αυτής θα είχαν άμεσο όφελος όλοι οι επηρεαζόμενοι συνταξιούχοι του ευρύτερου δημόσιου τομέα, έστω και αν δεν μετείχαν στη δίκη. Κατ' ακρίβεια από την ημερομηνία της απόφασης θα αποκαθίστατο η σύνταξη 21,500 συνταξιούχων που, αξίζει να σημειωθεί, ότι με βάση τις πρόνοιες του άρθρου 3 του Νόμου 168(I)/2012 από τον Δεκέμβριο του 2012 μέχρι σήμερα, έχουν συνολικές μειώσεις 392 εκατομμυρίων ευρώ και ο κάθε ένας κατά μέσον όρο συνολική μείωση στη σύνταξη του ύψους 18,000 ευρώ.

Σύμφωνα με τη πάγια νομολογία κατά την εξέταση αιτήματος αναστολής η διακριτική εξουσία του Δικαστηρίου ασκείται με εξισορρόπηση των συγκρουόμενων δικαιωμάτων της διασφάλισης του τελεσφόρου της πρωτόδικης απόφασης αφενός, και της αποτελεσματικότητας του δικαιώματος έφεσης αφετέρου. Η εξισορρόπησή τους επιβάλλει τη στάθμιση κάθε γεγονότος που σχετίζεται με τις επιπτώσεις της αναστολής, ώστε ο επιτυχών διάδικος να μην αποστερείται τους καρπούς της επιτυχίας του εκ μόνου του γεγονότος ότι εκκρεμεί η εκδίκαση της έφεσης και η διασφάλιση του δικαιώματος για άσκηση έφεσης.

Αξίζει να σημειωθεί ότι στις ενόρκους δηλώσεις που συνοδεύουν τις ενστάσεις των συνηγόρων των Αιτητών παρουσιάζονται στοιχεία που καταρρίπτουν τους ισχυρισμούς των Εφεσιόντων περί αλυσιδωτών συνεπειών για την Κυπριακή οικονομία στην περίπτωση που δεν θα χορηγηθεί η αιτούμενη αναστολή. Ειδικότερα έγινε αναφορά στην έκδοση του Υπουργείου Οικονομικών με τίτλο «Οικονομικές Εξελίξεις 2018 και Προοπτικές 2019-2021» στην οποία αναφέρεται ότι το μεν Σύνολο Εσόδων Γενικής Κυβέρνηση είναι €8.257,4 εκ., το Σύνολο Εξόδων Γενικής Κυβέρνησης €7.658.7 εκ., δηλαδή υπάρχει πλεόνασμα €598,7 εκ. Αναφορά έγινε επίσης στην Ετήσια Έκθεση του Γενικού Ελεγκτή της Δημοκρατίας για το 2019 και ιδιαίτερα στα καθυστερημένα Έσοδα και τις Εκκρεμείς Οφειλές.

Η απόφαση έχει επιφυλαχθεί από τις 2 Φεβρουαρίου. Η δική μας πλευρά θα δεκτεί απόλυτα την ετυμηγορία του Σεβαστού Δικαστηρίου και ευελπιστούμε ότι το ίδιο θα πράξει και η Πολιτεία.

Στην απόφαση για το εφάπαξ το Δικαστήριο απεδέχθη τις εισηγήσεις των συνηγόρων μας ότι με την επίδικη νομοθεσία παραβιάστηκε η αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, που εντάσσεται στις θεμελιώδεις αρχές της Ευρωπαϊκής Κοινότητας και αποβλέπει να διασφαλίσει τον πολίτη από την *απρόβλεπτη* μεταβολή καταστάσεων και εννόμων σχέσεων, που διέπει το κοινοτικό δίκαιο. Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, η αρχή αυτή συνιστά «υπέρτερο κανόνα δικαίου.

Με όλο το σέβας, Κύριε Πρόεδρε, θεωρούμε δεδομένο ότι, ανεξάρτητα του τι έχει γραφεί ή λεχθεί, θα επιδειχθεί σεβασμός στο δεδικασμένο, που όπως καλά γνωρίζετε αποτελεί θεσμό αναγόμενο στην αρχή του κράτους δικαίου.. Ο θεσμός αυτός συνιστά κατ' απόλυτη ομολογία την ουσιαστικότερη και εντονότερη έκφραση της άσκησης της δικαστικής λειτουργίας. Δικαίως δε χαρακτηρίζεται ως η ουσιωδέστερη και σημαντικότερη έννομη συνέπεια της δικαστικής απόφασης.

Συνεχίζω με το θέμα της Αυτονόμησης των Κρατικών Νοσηλευτηρίων και του Γενικού Σχεδίου Υγείας.

Η ΠΑΣΥΔΥ ως Υπεύθυνο συνδικαλιστικό κίνημα στήριξε την προσπάθεια της Κυβέρνησης , του τέως Υπουργού Υγείας αλλά και του νυν για αυτονόμηση των Δημόσιων Νοσηλευτηρίων και θωράκιση τους εν όψει της εφαρμογής του Γενικού Σχεδίου Υγείας. Η ΠΑΣΥΔΥ διαδραμάτισε πρωταγωνιστικό ρόλο στις διαβουλεύσεις για τη διασφάλιση των εργασιακών δικαιωμάτων των υπηρετούντων στα δημόσια νοσηλευτήρια, αφού με τις δικές της παραστάσεις κέρδισε την αναβάθμιση των κλάδων που υπηρετούν στα Δημόσια Νοσηλευτήρια, ιατρούς, νοσηλευτές, φαρμακοποιούς, ακτινογράφους, φυσιοθεραπευτές , κτλ.

Η ΠΑΣΥΔΥ ήταν και θα παραμείνει πρωτοστάτης ώστε να διασφαλισθεί ότι τα Δημοσιά Νοσηλευτήρια θα συνεχίσουν να αποτελούν τη ραχοκοκαλιά της Δημόσιας Υγείας , όπως αυτό θα πρέπει να είναι σε κάθε κοινωνικό κράτος πρόνοιας εν όψει και της εφαρμογής του ΓεΣΥ. Και αν παρ' ελπίδα, λόγω και των πολλών αντιδράσεων αλλά και των συγκρουόμενων συμφερόντων, τα πράγματα δεν εξελιχθούν όπως θέλουμε, η μόνη δικλείδα ασφαλείας είναι τα κρατικά νοσηλευτήρια. Η δική μας έγνοια ήταν και είναι η πλήρης διασφάλιση του απλού λαού.

Χαιρετίζουμε την αναγνώριση της προσφοράς των Δημοσιών Νοσηλευτηρίων . Όσον αφορά δε την εφαρμογή του ΓεΣΥ , η ΠΑΣΥΔΥ υπεύθυνα έχει τοποθετηθεί ότι, στηρίζει το ΓεΣΥ στη βάση των Σχεδιασμών της καθολικότητας και της αλληλεγγύης. Όμως όταν μιλούμε για καθολικότητα η ΠΑΣΥΔΥ θα επιμένει ότι όλοι πρέπει να συνεισφέρουν .

Έρχομαι τώρα στο θέμα των Εργοδοτούμενων Αορίστου και Ορισμένου Χρόνου

Η Οργάνωση μας στήριξε και στηρίζει με θέρμη τα αιτήματα των Εργοδοτούμενων Αορίστου και Ορισμένου Χρόνου. Ως αποτέλεσμα των προσπαθειών μας χρόνια προβλήματα των συναδέλφων οδηγήθηκαν σε λύση. Ειδικότερα αναφέρομαι στις συμφωνίες της ηγεσίας της Οργάνωσης μας στο επίπεδο του Προέδρου της Δημοκρατίας και του Υπουργού Οικονομικών, που ψηφίστηκαν σε νόμους με κυριότερες πρόνοιες το μη

τερματισμό των υπηρεσιών όλων των εργοδοτούμενων αορίστου χρόνου λόγω πλεονασμού, τη μετατροπή των συμβάσεων εργασίας όσων συναδέλφων είχαν συμπληρώσει είτε συμπληρώνουν υπηρεσία 30 μηνών σε συμβάσεις αορίστου χρόνου και τη βελτίωση στην παραχώρηση φιλοδωρήματος.

Πρόσθετα, με ενέργειες και πάλιν της ΠΑΣΥΔΥ, το Υπουργικό Συμβούλιο, με την απόφασή του με αρ. 84.363 στις 20.02.2018, ενέκρινε ρυθμίσεις για τα θέματα των αδειών ανάπαυσης, ασθενείας, μητρότητας, ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης κ.ά. κατ' αναλογία με τα ισχύοντα για τους μόνιμους δημοσίους υπαλλήλους.

Επισημαίνουμε, τέλος, ότι μετά τις πιο πάνω θετικές εξελίξεις η ΠΑΣΥΔΥ θα συνεχίσει τις προσπάθειές της για υλοποίηση του πρωταρχικού στόχου που αποφασίστηκε από τα Συλλογικά Σώματα της Οργάνωσης για διορισμό διά νόμου σε μόνιμες δημόσιες θέσεις όλων των εργοδοτούμενων αορίστου χρόνου που υπηρετούν στη Δημόσια Υπηρεσία πάνω σε πλήρη βάση απασχόλησης και κατέχουν τα προσόντα που απαιτούνται από τα Σχέδια Υπηρεσίας των θέσεων στις οποίες θα διοριστούν. Ο συλλογικός διορισμός των εργοδοτούμενων αορίστου χρόνου κρίνεται απαραίτητος, αφενός για την κανονική και απρόσκοπτη λειτουργία της δημόσιας υπηρεσίας και αφετέρου για τη διατήρηση της ιεραρχικής δομής της δημόσιας διοίκησης, που είναι θεμελιωμένη σε κανόνες δικαίου. Και είναι σημαντικό να τονιστεί ότι η ρύθμιση αυτή δεν θα έχει σημαντικό οικονομικό κόστος.

Κύριε Πρόεδρε,

Ολοκληρώνοντας τη συνοπτική αναφορά μου στα διάφορα θέματα που απασχολούν τους δημοσίους υπαλλήλους, θα ήθελα να τονίσω ότι οι σχέσεις μεταξύ Κυβέρνησης και ΠΑΣΥΔΥ θα πρέπει να εμπνέονται και καθοδηγούνται από τις αρχές του αλληλοσεβασμού, της αλληλοκατανόησης, της συνεργασίας και της αμοιβαίας εμπιστοσύνης. Οι σχέσεις αυτές δε θα πρέπει να είναι σχέσεις ανταγωνιστικές. Πάγιος στόχος θα πρέπει να είναι η συνδιαλλαγή και η συναίνεση. Έχουμε πλήρη επίγνωση του γεγονότος ότι χωρίς αυτές τις προϋποθέσεις ούτε η μια πλευρά, ούτε η άλλη μπορούν να επιτύχουν. Και ασφαλώς η όποια αποτυχία σε τελευταία ανάλυση αποβαίνει σε βάρος του κοινωνικού συνόλου.

Στην προώθηση λύσης των επαγγελματικών προβλημάτων των δημοσίων υπαλλήλων θα ακολουθήσουμε αυτό που αποτελεί πεποίθησή μας. Ότι δηλαδή ο εποικοδομητικός διάλογος, η συναίνεση και η συνδιαλλαγή αποτελούν το μόνο κατάλληλο μέσο προς την κατεύθυνση αυτή.

Με αυτές τις σκέψεις κ. Πρόεδρε, και αναμένοντας με ενδιαφέρον και τις δικές σας θέσεις και επισημάνσεις, σας καλωσορίζω και πάλιν στο 56^ο Συνέδριό μας και σας καλώ στο βήμα για να απευθύνετε την ομιλία σας προς τους Συνέδρους.